

Κυριακή 21η Ἀπριλίου 2024

Κυριακή Ε΄ Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας).

(Μάρκ. 10, 32 – 45).

«ἦν προάγων αὐτούς ὁ Ἰησοῦς»

(Μάρκ.10, 32).

Ἀνεβαίνει σήμερα ὁ Ἰησοῦς στά Ἱεροσόλυμα μαζί μέ τούς μαθητές Του. Ἀνεβαίνει μαζί τους πρὸς τόν θρίαμβο καί τό μαρτύριό Του. Καθὼς προχωροῦν, τούς ἀναγγέλλει τά γεγονότα πού πρόκειται νά βιώσουν. Τούς προετοιμάζει γιά τή σαρωτική καταγίδα πού πρόκειται νά τούς χτυπήσει. Τούς προάγει καί τούς συνοδεύει πρὸς τήν πνευματική ὠριμότητα, πρὸς τήν ὑπαρξιακή τους πληρότητα. Μαζί μέ τόν Ἰησοῦ καί τούς μαθητές βλέπουμε σήμερα νά ἀνηφορίζει πρὸς τά

Ἱεροσόλυμα καί μία πόρνη, πού κάνει αὐτή τήν ἀνάβαση λίγους αἰῶνες ἀργότερα. Εἶναι ἡ Μαρία ἡ Αἴγυπτία, ἡ ὁποία, ὅταν κάνει τό προσκύνημά της στόν χῶρο τοῦ θεϊκοῦ μαρτυρίου, μεταμορφώνεται ἀπό τή μετάνοια καί ξεκινάει μιᾶ δεύτερη ἀνάβαση πρός τά ἀληθινά Ἱεροσόλυμα τῆς σωτηρίας.

Ἡ Ἐκκλησία προβάλλει σήμερα μαζί μέ τήν ἀνάβαση τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀνάβαση τῆς Μαρίας τῆς Αἴγυπτίας. Θέλει νά μᾶς δώσει τό μήνυμα πῶς, ὅσο χαμηλά καί ἂν πέσουμε, πάντοτε ὑπάρχει ἡ δυνατότητα καί ἡ ἐλπίδα τῆς ἀνάβασης. Ὅσο μακριά καί ἂν περπατήσουμε, πάντα θά μᾶς περιμένουν τά Ἱεροσόλυμα, γιά νά μᾶς χαρίσουν τήν ἐμπειρία τοῦ Χριστοῦ. Γιά μᾶς, τούς πιστούς, τά νοητά Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ προορισμός τῆς ζωῆς μας. Εἶναι ἡ ἀλησμόνητη πατρίδα μας. Εἶναι, κατά τόν ἀλεξανδρινό Καβάφη, ἡ «Ἰθάκη» μας: «πάντα στό νοῦ σου νά ‘χεις τήν Ἰθάκη. Τό φθάσιμον ἐκεῖ εἶν’ ὁ προορισμός σου». Σ’ αὐτόν τόν προορισμό ὅμως, γιά

νά φθάσουμε εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἀνεβοῦμε τό δύσβατο καί ἐπίπονο μονοπάτι τῆς μετάνοιας.

Οἱ μαθητές ἀνεβαίνουν μαζί μέ τόν Χριστό στή Ἱεροσόλυμα ἀλλά χωρίς ἐπίγνωση, γι' αὐτό καί θά πονέσουν. Ἡ Ὁσία Μαρία ἀνεβαίνει τόν ἀνήφορο τῆς μετάνοιας μέ ἐπίγνωση καί γι' αὐτό λυτρώνεται καί σώζεται. Ἡ ζωή τῆς μετάνοιας χρειάζεται βαθιά συναίσθηση τῶν λαθῶν μας καί τοῦ στόχου μας. Δέν γίνεται νά προκόψουμε στή μετάνοια, ἐάν δέν μπορούμε νά δοῦμε τά λάθη μας, νά τά παραδεχτοῦμε, νά τά ἀποδεχτοῦμε, νά τά ἐξετάσουμε σέ βάθος, γιά νά βροῦμε τίς αἰτίες τους καί νά δοῦμε τά ἀποτελέσματά τους. Ἡ ἁμαρτία εἶναι σάν μιᾶ ἀρρώστια. Γιά νά τή θεραπεύσεις, πρέπει νά δεῖς ἀπό ποῦ προέρχεται καί ποιᾶ συμπτώματα παρουσιάζει. Δέν θεραπεύεται ἡ ἀρρώστια, ἐάν δέν χτυπηθεῖ ἡ αἰτία πού τή γέννησε. Δέν διορθώνεται ἡ ἁμαρτία, ἐάν δέν βρεθεῖ ἡ ρίζα ἀπό τήν ὁποία ξεφύτρωσε. Τό νά χτυπᾶμε μόνον τά συμπτώματα εἶναι ἀνακουφιστικό, ἀλλά δέν

εἶναι θεραπευτικό. Ἡ βαθιά ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτίας θά μᾶς βοηθήσει νά τήν ξεριζώσουμε ἀπό τήν ἀρχή της.

Γιά νά φτάσουμε σ' αὐτή τήν ἐσωτερική γνώση καί ἀποδοχή τῆς πνευματικῆς μας κατά- ντιας, χρειαζόμαστε λίγη ἡσυχία καί λίγο χρόνο νά ἀσχοληθοῦμε μέ τόν ἑαυτό μας. Ὅταν ἐξασφαλίσουμε λίγες ἡσυχες στιγμές, μπορούμε μέ νηφαλιότητα νά κάνουμε τήν αὐτοεξέτασή μας καί νά δοῦμε τήν πηγὴ κάθε κακοῦ πού ἀπορρέει ἀπό μέσα μας. Αὐτή ἡ προσπάθεια εἶναι κοπιαστική καί ἐπίπονη.

Στήν προσπάθεια τῆς αὐτοεξέτασῆς μας καί τοῦ εἰλικρινοῦς αὐτοελέγχου θά συνδράμει ἀποφασιστικά ἢ ταπείνωση. Τό ταπεινό φρόνη- μα δέν θά μᾶς ἐπιτρέψει νά σκεπάσουμε τά λά- θη καί τίς πτώσεις μέ πρόχειρες καί φτηνές δι- καιολογίες. Ἡ ταπείνωση δέν θά μᾶς ἐπιτρέψει νά ἀσχοληθοῦμε μέ τά λάθη τῶν ἄλλων. Ἡ τα- πείνωση δέν θά μᾶς κολλήσει παράσημα ψεύτι- κα καί ἀπατηλά. Ἡ ταπείνωση θά γεννήσει μέσα

μας τό ἀγωνιστικό φρόνημα, πού θά μᾶς φορτίσει μέ τήν ἀγαθή θέληση καί τό εὐλογημένο πείσμα νά γυρίσουμε στό σπίτι τοῦ Πατέρα μας.

Αὐτός ὁ ἀγώνας τῆς ταπεινῆς μετάνοιας εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ πιστοῦ. Δέχεται πειρασμούς καί προκλήσεις, δέχεται λογισμούς καί πονηρές σκέψεις, δέχεται κτυπήματα καί θλίψεις, ἀλλά δέν ἀλλάζει τρόπο ζωῆς. Ὁ πιστός τραβάει τόν δρόμο τῆς μετάνοιας μέ ἀποφασιστικότητα καί δυναμισμό. Εἶναι σάν τόν ἀθλητή πού δέν ζηλεύει τούς θεατές στά ἄνετα καθίσματά τους, ἀλλά συνεχίζει μέ δύναμη καί κουράγιο τό ἀγώνισμά του, στοχεύοντας καί ἐλπίζοντας στή νίκη καί στό μετάλλιο. Στή μετάνοια δέν χωροῦν πισωγυρίσματα. Δέν ἔχουν θέση τά διαλείμματα. Ἐάν ἡ μετάνοια λοξοκοιτάζει πρός τά πίσω, ἡ διαδρομή παγώνει καί ἡ πρόοδος ἀναστέλλεται. Ὁ πιστός, πού λίγο μετανοεῖ καί λίγο ἀλληθωρίζει πρός τήν ἁμαρτία, μοιάζει μέ τή γυναίκα τοῦ Λώτ πού, ἐνῶ δραπέτευε πρός τή σωτηρία, νοστάλγησε

τήν καταστροφή καί ἔτσι σάν στήλη ἄλατος νεκρώθηκε ὀλοκληρωτικά.

Σήμερα εἰσοδεύουμε σέ μία ἐβδομάδα ἡσυχίας. Μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία στίς ἡμέρες πού ἀκολουθοῦν νά κάνουμε τή δική μας ἀνάβαση πρὸς τὰ πνευματικά Ἱεροσόλυμα. Νά βιώσουμε τή μετάνοια τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, πού προβάλλεται σήμερα ὡς πρότυπο μετάνοιας. Νά τή μιμηθοῦμε καί μέσα στήν ἡσυχία τῆς δικῆς μας ἐρήμου νά μετανοήσουμε μέ ἐπίγνωση, ταπείνωση καί δυναμισμό. Ἐτσι ἡ ἀνάβασή μας πρὸς τό μυστήριο τῆς Μεγάλης Ἐβλομάδας θά εἶναι γλυκύκαρπη. Ἡ βίωση τοῦ Θείου Πάθους καί τῆς Ἀνάστασης θά εἶναι μεταμορφωτική. Θά εἶναι προοίμιο καί πρόγευση τῆς Ἄνω Ἱερουσαλήμ, τῆς δοξασμένης καί λαμπροφόρου, τῆς χαρμοσύνου καί εὐφροσύνου, πού ἐτοιμάστηκε ἀπό αἰώνων καί γιά τήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.